

HOOFDSTUK 1

DE BURCHT

De sfeer in de burcht was grimmig. Het weinige licht dat er was, kwam van toortsen en kaarsen, die grillige schaduwen tekenden op de muren. Door een netwerk van gangen sleepte een gebochelde gedaante zich voort. Zijn hoofd zat grotendeels verscholen onder een kap en dat was maar goed ook, want een vogelverschrikker zag er beter uit dan hij. In zijn mond stonden geen tanden, maar bruinzwarte rotte stompjes. De walm die van tussen zijn lippen opsteeg, hield het midden tussen de geur van een middeleeuwse riool en die van een rottend slangenkadaver in de tropische middagzon.

Zijn naam had deze trieste en tegelijk ontzagwekkende verschijning ook al niet mee: Renvie. Hij leek te suggereren dat je maar beter voor je leven kon rennen als dit sujet je pad kruiste. En in zekere zin was dat ook zo.

Renvie duwde een deur open die naar een overwelfde ruimte leidde, die veel weg had van een kapel. Bij elke stap die hij zette, moest hij de klompvoet aan zijn andere been bijtrekken. In het midden stond een grote spiegel die omboord was met beenderen en kleine doodskoppen.

Boven aan de spiegel prijkte een grote, menselijke schedel met een boosaardige uitdrukking. Het was niet de eerste keer dat Renvie de spiegel zag en ook niet wie erin schuilging, maar toch was hij telkens weer angstig en voelde hij zich ongemakkelijk.

Hij knielde voor de indrukwekkende spiegel.

‘Mijn koningin’, zei hij nederig.

In de spiegel was een in nevel gehulde gedaante zichtbaar. Eerst zag Renvie niet meer dan een paar vage contouren, maar de vrouw in de spiegel werd steeds beter zichtbaar. Ze had een demonisch wit gezicht en was helemaal in het zwart gehuld. Op haar hoofd stond een kroon met hoorns en ze was gehuld in een zwart, koninklijk gewaad. Op de toppen van haar vingers droeg ze een soort stalen nagels, waardoor haar handen net klauwen leken.

En dan was er nog de opvallende hanger rond haar nek, met een opvallend medaillon.

‘De tijd van de wraak is aangebroken’, zei ze dreigend. ‘Maak je klaar om te vertrekken naar de mensenwereld. En onthoud: voer je opdracht goed uit en je zal rijkelijk worden beloond.’

Al hun kostbaarheden zijn voor jou.’

Renvie wreef zich verkneukelend in zijn vieze handen – zijn vingernagels waren al even vies en rot als het kerkhof in zijn mond – en lachte gulzig en nederig tegelijk.

‘Ja, ja, v-v-voor Renvie’, stotterde hij. ‘Uw wil geschiede, mijn koningin.’

Renvie boog zo diep als hij maar kon en bleef dat doen terwijl hij achterwaarts weer naar de deur strompelde.

De vrouw in de spiegel greep naar het medaillon aan haar halsketting en begon ertegen te praten.

‘Je vriendje Vega en zijn hele kliek zullen boeten voor wat ze me hebben aangedaan.’

En daarna zal de Poort der Zielen in volle glorie herrijzen om de demonen van de nacht los te laten. En ik, Nemmeza, zal heersen over de eeuwige duisternis!’

De kapel lichtte op door een plotse bliksemflits, die even later gevolgd werd door een onheilspellende donderslag.

